

Feeën moesten altijd lief zijn. En netjes.
Ze aten taart zonder te kruimelen.
Ze dronken thee zonder te morsen
en op hun jurk zat nooit een vlekje of een spatje.
Met hun honingstemmen vertelden ze
alleen maar zoete verhalen.
En af en toe zwaaiden ze met hun toverstafje.
Rozemarijn vond feeën ontzettend saai.
En het ergste was dat ze er zelf één was.

Rozemarijn wilde liever een heks zijn.

Heksen mochten zich lekker smerig maken
en schreeuwen en schateren
en in een bootje varen op de beek.

‘Ik wil een heks zijn,’ zei Rozemarijn op een dag.
Mama schrok zich rot.
‘Een heks?’ riep ze.
‘Je bent niet goed wijs, Rozemarijn. Schaam je!’
Rozemarijn schaamde zich helemaal niet.
Ze stampvoette en gilde koppig:
‘Ik weet het heel zeker. Ik wil een heks zijn!’

Alle feeën kwamen langs.
'Heksen zijn gemene wichten,' vertelden ze.
'Ze brouwen gevaarlijke drankjes en toveren je om in een kikker.'

Maar niets hielp.
Rozemarijn wilde nog steeds een heks zijn.

‘Ik hoef geen heks,’ snauwde mama.
‘Ik wil een fee die lief is en keurig.’
‘Toch wil ik een heks zijn!’ schreeuwde Rozemarijn.
‘Dan kan je hier niet blijven!’ riep mama boos.
‘Een heks woont niet op een wolk in een luchtkasteel
met gouden torentjes. Die woont in het heksenbos.’
‘Dan ga ik naar het heksenbos,’ zuchtte Rozemarijn.
Ze pakte haar koffers en vloog naar beneden.

Mama keek haar na.
Rozemarijn komt gauw terug, dacht ze.
Het heksenbos is echt geen plek voor een fee.

